

ልዑል እግዚአብሔር፡

**እንኳን፡ ለጼጾ(ጼጺ)ኛው
የጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ጥምቀት እና
የቃና ዘገሊላ ከብካብ፥ እንዲሁም፡
ለቅድስት ድንግል ማርያም ፍልሰተ ሥጋና
ለኪዳነ ምሕረት በዓላት፡ በደጎና አደረሰን!**

በታኅሣሥ ፩ ቀን ከሚውለው፡ ከበዓለ ትስብእት እኩለ ሌሊት በኋላ፡ በታኅሣሥ ፪ ቀን አጥቢያ የሚጀምረው፡ **ጾመ ማርያም**፡ “ከተራ” በሚባለው፡ ጥር ፲ ቀን በሚውለው፡ የጥምቀት ዋዜማ ያበቃል።

በማግሥቱም፡ ጥር ፲፩ ቀን የሚውለው፡ ታላቁ፡ የፈጣሪያችንና የአምላካችን፥ የጌታችንና የመድኃኒታችን፥ የካህናችንና የንጉሣችን፡ የኢየሱስ ክርስቶስ በዓለ ጥምቀት፡ የእመቤታችን ቅድስት ድንግል ማርያም፡ የፍልሰተ ሥጋዋ በዓል እስከሚከበርበት፡ እስከጥር ፳፩ ቀን ድረስ፡ በከፍተኛ የሐህይት መንፈስና የፋሲካ ደረጃ ይከበራል።

ከዚህ፡ ከጌታችን በዓለ ጥምቀት ተነሥቶ፡ ጥር ፳፩ ቀን በሚውለው፡ በእመቤታችን ቅድስት ድንግል ማርያም የፍልሰተ ሥጋዋ በዓል በኩል አልፎ፡ የኪዳነ ምሕረት ዓመታዊ በዓለ ዝክር እስከሚውልበት፡ እስከየካቲት ፲፮ ቀን ድረስ ባሉት ወራትና ሳምንታት ውስጥ ስለሚከበሩት በዓላት፡ የሚከተለውን ማብራሪያ አቅርቦንላችኋል፡-

ዘመነ አስተርእዮ።

“አስተርእዮ” ምን ማለት ነው? ለምሳሌ፡ “አስተርእዮ ማርያም” እየተባለ፡ በዘልማድ እንደሚነገረው አባባል፡ በበዓላት ላይ እየተቀጸለ የሚደመጥ ዘይቤ አለ፤ ግን፡ እንዲህ የሚባለው፡ ለምን እንደኾነ፡ ልናውቀው ይገባል።

“አስተርእዮ”፡ “ታዮ”፤ “ተገለጠ” የሚል ትርጉም ካለው፡ “ተርእዮ” ከሚለው የግእዝ ቃል፡ የተገኘ ነው፤ “በገሃድ መታየት”፥ “በይፋ መገለጥ” ማለት ነው። ከዚህ የተነሣ፡ ከበዓለ ጥምቀት አንሥቶ፡ እስከጾመ ኢትዮጵያ (ጾመ ነንዌ) ድረስ ያለው ጊዜ፡ “ዘመነ አስተርእዮ” ይባላል። እንዲህ የተባለበትንም ምክንያት፡ ከዚህ የሚከተለው ሓተታ ያብራራዋል፡-

አስተርጓፊ: “የዲያብሎስን የክፋት አገዛዝ፥ የኃጢአትን ጽኑ ቀንበርና የሞትን የማይቀር ፍዳ፥ ለአንዴና ለመቼውም ጊዜ በመደምሰስ፥ ፍጥረቱን ኹሉ ለማዳን፥ ወደዓለም ይመጣል!” ተብሎ፥ ትንቢት ተነግሮለትና ሱባኤ ተቆጥሮለት፥ በተስፋ የሚጠበቀው፥ እግዚአብሔር ወልድ፥ ፍጹም ሰው በመኾን፥ በቅድስት ድንግል ማርያም ማሕፀን፥ በመንፈስ ቅዱስ ግብር፥ ያለወንድ ዘር ተፀነሰ፤ ከእርሷ፥ በድንግልና ተወልዶ፥ “የሰው ልጅ” ተባለ፤ ከኃጢአት በቀር፥ በካውን፥ የሰውን ሥራ እየሠራም፥ ለሠላሳ ዘመን በምድር ላይ ተመላለሰ። ከዚህ በኋላ፥ በዮርዳኖስ ወንዝ መካከል ቆሞ ሣለ፥ አባቱ፥ እግዚአብሔር አብ፥ ድምፁን በማሰማት፥ መንፈስ ቅዱስ፥ በርግብ አምሳል፥ ራሱ ላይ በመቀመጥ፥ እርሱ ራሱም፥ በአዋጅ ነጋሪው፥ በዮሐንስ እጅ በመጠመቅ፥ ማንነቱን፥ በይፋ ገለጠ!” ማለት ነው።

ይህ ወራት፥ የማይታየው፥ የአምላክ አካልና ባሕርይ፥ ከሚታየው፥ የሰው አካልና ባሕርይ ጋር ተዋሕዶ የተገለጠበት ማንነቱ በገሃድ የታወቀበትን ምሥጢር በማብራራት፥ ምሥራቹ የሚነገርበት፥ በዚህ መለኮታዊ የቸርነት ድርጊትም፥ ሰው ኹሉ፥ ደስታውን የሚፈጽምበትና ምስጋናውን፥ ለፈጣሪው የሚያቀርብበት ጊዜ ስለኾነ፥ “ዘመነ አስተርጓፊ” መባሉ፥ ትክክልና ተገቢ ኾኖ ይገኛል።

ከጥምቀት ጋር፥ ከእርሱም በኋላ፥ በዚህ፥ በዘመነ አስተርጓፊ የሚከበሩት በዓላት፥ ከዚህ የሚከተሉት ናቸው፡-

በዓለ ጥምቀት።

ጥምቀት፥ በክርስቲያኑ ዓለም ካሉ ሕዝቦች ኹሉ ተለይቶ፥ በእኛ፥ በኢትዮጵያ ልጆች ዘንድ ብቻ፥ በታላቅ ድምቀት ይከበራል። የዚህንም ምክንያት ማወቁ፥ ለእየራሳችን ብቻ ሳይኾን፥ ለሌሎችም ለማስረዳት ይጠቅማል፤ ያስፈልጋልም።

ምክንያቱ፥ እንዲህ ነው፡- በዘመነ አስተርጓፊ ከሚከበሩት በዓላት መካከል፥ ዋናው፥ እንደምታውቁት፥ “ጥምቀት” ነው። በተዋሕዶ የከበረው፥ የኢየሱስ ክርስቶስ ፍጹም አምላክነትና ፍጹም ሰውነት፥ ለዓለሙ ተገልጦ የተመሰከረበት፥ መታሰቢያውም፥ ጥር ፲፩ ቀን እንዲውል የተደረገው፥ የጥምቀቱ በዓል፥ “ከተራ” ከሚባለው፥ ከዋዜማው ጀምሮ፥ በታላቅ ድምቀት ይከበራል።

ለበዓሉ ሥርዓት ማስፈጸሚያ የሚያስፈልገውን፥ ባሕረ ጥምቀት፥ ውኃውን፥ ከወንዝ፥ በቦይ መርተውና ከትረው (ገድበው) የሚያዘጋጁበት፥ ለመንበረ ታቦቱ ማሳረፊያና ለቀዳስያኑ ማገልገያ፥ ለደባትሩም ማሕሌት መቆሚያና ለምእመናኑ መሰባሰቢያ የሚኾኑት ድንኳኖች የሚተክሉበት፥ በዚያ፥ በባሕረ ጥምቀቱ አካባቢ የሚያድረውም ሰው፥ በየወገኑ፥ የየራሱን ዳስ የሚቀልስበት ዕለት ስለኾነ፥ ይህ፥ የጥምቀት በዓል ዋዜማ፥ “ከተራ” ይባላል። “መከተር” (ውኃ መገደብ) ከሚለው ቃል የወጣ ነው።

በዘመነ ኦሪት፥ እሥራኤል፥ ከግብፅ ከወጡ በኋላ፥ “ምድረ ርስት” ወደተባለችው፥ የከነዓን አገር ከመግባታቸው በፊት፥ አርባ ዓመት ሙሉ፥ በሲና ምድረ በዳ ሲንከራተቱ፥ ማደሪያቸው፥ ድንኳንና ዳስ ስለነበረ፥ የኋላ ትውልድ፥ ያን፥ የመከራና የፈተና ዘመን እንዳይረሳ፥ “የዳስ በዓል” እያሉ፥ በያመቱ እንዲያከብሩት፥ እግዚአብሔር አዝዟቸው ነበረ።

እኛ የኢትዮጵያ ልጆች፡ በኪዳነ ኦሪቱ የብሉዩ ዘመን፡ በዚያው፡ በኦሪቱ ሥርዓት፡ ስናከብረው ከቆየን በኋላ፡ በመጨረሻ፡ በዘመነ ክርስቲና፡ በጥምቀት ተክተን፡ በዓሉን፡ እነሆ፡ ዛሬ በሚታሰብበት መልክ፡ ማክበራችንን ቀጠልን። ስለዚህ፡ ካህናቱ፡ በተንቁጠቁጠ መጎናጸፊያ ተሸክመው፡ በዝግታ እየተራመዱ፡ በክብር የሚያጓጉዙት፡ የአዲስ ኪዳኑ ታቦት፡ በተለያዩ ቀለማት ባሸበረቁ፡ የተዋቡ አልባሳተ ተክህኖ በተሸለሙ፤ መብራትና መስቀል፤ የማዕጠንተ ወርቅ ጽንሐ፤ ገንጥላና ድባብ በያዙ ልኡካን ተክብቦ፤ በማጎሌታውያኑ ደባትር ሃሌታ፤ በወጣት መዘምራን ዜማና ደስታ፤ በወንዶች ሆታና በሴቶች እልልታ ታጅቦ፡ በበዓሉ ዋዜማ፡ ከቤተ መቅደሱ ይነሣል። በዚህ መልክ፡ ወደወንዝ፤ ወይም፡ ወደከተራው ቦታ ይወርድና በዚያው አድሮ፡ በማግሥቱ፡ በዋናው የጥምቀት በዓል ዕለት፡ በታላቅ ብሔራዊ ክብር፡ ወደመካነ መንበሩ ይመለሳል። ለዚህ ሥርዓታችን መነሻ የኾነውን ምክንያት፡ እንዲህ በሚል ቃል እናጠቃልልላችኋለን፡-

እኛ የኢትዮጵያ ልጆች፡ በጥምቀት በዓል የምናካኸደው ሥርዓት፡ እግዚአብሔር፡ ለእሥራኤል ልጆች፡ “አወርሳችኋለሁ!” ብሎ፡ ተስፋ ወደሰጣቸው ምድረ ርስት ይገቡ ዘንድ፡ የኢየሱስ ክርስቶስና የድንግል ማርያም ቀዳሚት አርአያ የኾነችውን ታቦተ ጽዮንን፡ የኦሪቱ ካህናት ተሸክመው፡ የዮርዳኖስን ወንዝ እንዲያቋርጡ፡ ትእዛዝ ሰጥቷቸው፡ ወንዙን ሲሻገሩ፡ የወንዙ ውኃ፡ ከኹለት ተከፍሎና በራሱ ኃይል ተከትሮ፡ ቆሞላቸው፡ ሕዝቡ፡ በቀይ ባሕር በኾነው መልክ፡ በደረቁ መሬት ለመሻገር የቻሉበትን የእግዚአብሔርን ቸርነት ያስታውሰናል።

እንደዚያን ጊዜ ኹሉ፡ ዛሬ፡ በዘመነ ሓዲስ ደግሞ፡ አማናዊቷ፤ ሕያውቷና ዘለዓለማዊቷ ታቦተ ጽዮን ከኾነችው፡ ከድንግል ማርያም የተወለደው፡ አማናዊው፤ ሕያዊውና ዘለዓለማዊው ጽላተ ኪዳን፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ወደዮርዳኖስ ወንዝ ወርዶ፡ በዮሐንስ እጅ ከተጠመቀ በኋላ፡ በእርሱ ጥምቀት፡ እኛ፡ ከዲያብሎስ የባርነት አገዛዝ፡ ነጻ ወጥተን፡ የእግዚአብሔር ልጆች የመኾንን ክብር እንድንቀዳጅ ማድረጉን እንዳንዘነጋ፤ ከዚህ የተነሣም፡ ከኃጢአት፡ ወደጽድቅ፤ ከሞት፡ ወደሕይወት ተሻግረን፡ ዘለዓለማዊቷን የእግዚአብሔርን መንግሥት የወረሰን መኾናችንን ያረጋግጥልናል።

የቤተ ምልክትናው ሠራዊት፡ “ተመልከት ዓላማህን! ተከተል አለቃህን!” በሚለው መርህው መሠረት፡ ከታቦቱ ፊት፡ “ኢትዮጵያ ታቦጽሕ እደዊሃ ኀበ እግዚአብሔር” እና “ሞአ አንበሳ ዘእምነገደ ይሁዳ” የሚለው መለኮታዊ ማኅተም በመካሉ የሠፈረበትን፡ የባለመስቀል መያር ሰንደቅ ዓላማውን አንግቦ ይቀድማል፤ በመካከሉ፡ የቤተ ሕዝቡ ወገን የኾነው፡ ወንዱም፡ ሴቱም፤ ሕፃኑም፡ ሽማግሌውም፡ ፀዳዳ (ነጫጭ) የክት ልብሱን ለብሶ፡ በሆታና በእልልታ ይከተላል፤ ከዚያም፡ የቤተ ክህነቱ ዘርፍ የኾኑት መዘምራኑ ቀጥለው፡ በመቋሚያና በጸናጽል፤ በከበሮና በማጎሌት እያሸበሸቡ ይጓዛሉ። ከታቦቱም በኋላ፡ የቤተ ክህነቱ፤ የቤተ ምልክትናውና የቤተ ሕዝቡ ባለሥልጣኖች፡ ታቦቱን ያጅባሉ።

ይህም የሚኾነው፡ ከኪዳነ ልቦናው ዘመን ጀምሮ፡ ሲሠራበት ከቆየው፡ ከጥንታዊው የኢትዮጵያውያን ሥርዓት ጋር ተዋሕዶ የቀጠለውን፡ የቅርቡን፡ የኪዳነ ኦሪቱን ዘመን ሥርዓት ለማስታወስ ያህል ነው።

ያም፡ ንጉሠ ዳዊት፡ ታቦተ ጽዮን፡ በእሥራኤል ካህናትና ሕዝብ ተረስታና ተጥላ ከነበረችበት ሥፍራ፡ ወደኢየሩሳሌም ከተማ፡ በአጀብ አምጥቶ፡ ባዘጋጀላት የማረፊያዋ ድንኳን ውስጥ ባስገባት ጊዜ፡ ከከብት እረኝነት አንሥቶ፡ ለሕዝብ መሪነት ባበቃው ፈጣሪው ፊት፡ ከደስታው ብዛት የተነሣ፡ ራሱ፡ በካህናቱና በሕዝቡ ፊት አብሮ እየዘመረ፤ እያጨበጨበና እያሸበሸበ፡ የምስጋና ስሜቱን ይገልጽ የነበረበትን ምሳሌ የተከተለ መኾኑ ነው።

ጥምቀት፡ የእኛም፡ የየግላችን በዓል ስለመኾኑ።

የጥምቀት በዓል፡ የኢየሱስ ክርስቶስ በዓል ብቻ አይደለም፤ በእርሱ ጥምቀት ተቀድሰንና ተጠምቀን፡ የእግዚአብሔር ልጆች ለመኾን የበቃነው፡ የእኛም፡ የሰው ልጆች የኾንነው፡ የኢትዮጵያውያንና የኢትዮጵያውያት በዓል ጭምር ነው እንጂ።

በዓሉ፡ በመጀመሪያ ነገር፡ በአዲሱ ኪዳን፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ የራሱን ማንነት፡ ለዓለም የገለጸባትንና ያስመሰከረባትን፡ ጥምቀቱንና ቀኒቱን ያስታውሰናል፤ ቀጥሎ፡ የኹሉ ፈጣሪና አምላክ የኾነው እርሱ፡ ለእኛ አብነት የኾነውን፡ የጥምቀት ሥርዓት፡ ራሱ ፈጽሞ፡ እኛም፡ ያንኑ ሥርዓት በመፈጸም፡ የመንፈስ ቅዱስን ጸጋ ተቀብለን፡ የእግዚአብሔር ልጆች ለመኾን የበቃንበትን አምላካዊ ፍቅርና ቸርነት፤ ከዚህ የተነሣም፡ የተቀዳጀነውን፡ ይህን፡ ወደር የሌለውን ዘለዓለማዊ የመጨረሻ ክብር፡ አጉልቶ ያሳየናል።

አዎን ! ሐዋርያው፡ "ወርእዩ፡ ዘከመ እፎ ፍቅሩ፡ ዘወሀበነ አብ፡ ከመ ውሉደ እግዚአብሔር ንኩን! ወኮነሂ።" ማለትም፡ "የእግዚአብሔር ልጆች' ተብለን ልንጠራ፡ አብ፡ እንዴት ያለውን ፍቅር እንደሰጠን እዩ! እንዲሁም ነን።" ያለውን በማዘከር፡ የጥምቀትን በዓል፡ ከእግዚአብሔር፡ በመንፈስ ቅዱስ ተወልደንና ለዘለዓለም ሕይወት ተጠርተን፡ "የእግዚአብሔር ልጆች' የተባልንበትና የእግዚአብሔር መንግሥት ወራሾች የኾንንበት፡ የየራሳችን የልደት በዓል ነው!" ብለን፡ አምነን፡ በንጹሕ ምስጋናና በፍጹም ደስታ፡ የምናከብረው ታላቅ በዓላችን ነው። (፩ኛ ዮሐ. ፫፡ ፩።)

በዓለ ጥምቀትን፡ እኛ፡ የኢትዮጵያ ልጆች ብቻ፡ ከሌላው የክርስቲያኑ ዓለም ሳይቀር፡ ተለይተን፡ እጅግ በተመሰጠ፡ መንፈሳዊ ስሜት የምናከብርበትን ምክንያት የሚያመለክተውን፡ እንዲህ የሚለውን አጭር ትንተና፡ በማጠቃለል አቅርቦንላችኋልና፡ ተመልከቱት፡-

፩ኛ፡ "በኖኅ ዘመን፡ የእግዚአብሔርን ትዕግሥት፡ ደጅ እየጠኑ የነበሩት፡ ጥቂቶቹ፡ ስምንት ሰዎች፡ መርከብ ሠርተው፡ ከጥፋት ውኃ እንደዳኑባት ኹሉ፡ አኹንም፡ እኛን፡ በዚያው አምሳል፡ በጥምቀት ያድነናል፤ ሥጋን፡ በእድፍ በመታጠብ አይደለም፤ በእግዚአብሔርና በጌታችን፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ትንሣኤ በማመናችን፡ በበጎ ሕሊና የሚፈጸመውን መልካም ግብር ያስተምረን ዘንድ ነው እንጂ።" በሚለው የመጽሐፍ ቃል መሠረት፡ እግዚአብሔር፡ የኪዳን ልቦናዋን የኖኅ መርከብ፡ በባሕረ ነጋሽ (በኤርትራ) ላይ ያሻገረበት፡ መለኮታዊና ምሥጢራዊ ሥርዓቱ፡ በኢትዮጵያ ልጆች ዘንድ፡ ከጥንት ጀምሮ፡ ተጠብቆ ሲሠራበት የቆየ በመኾኑ ነው፤ (፩ጴጥ. ፫፡ ፳-፳፩።)

፪ኛ፡ ኢያሱ፡ የኪዳነ ኦሪቷን፡ የእግዚአብሔር ታቦት በተሸከሙ ካህናት፡ የእሥራኤልን ሕዝብ፡ በዮርዳኖስ ባሕር የማሻገሩ ዜና መዋዕል አብሮ የሚገኝበትን፡ ቀደም ብለን ያወሳገላችሁን፡ የታቦተ ጽዮንን ዝክረ ነገር የሚያካትተው፡ የኪዳነ ኦሪቱ ሥርዓት፡ በኢትዮጵያ፡ ከቀደመው ጋር ተዋሕዶ፡ እንዲቀጥል በመደረጉ ነው። (ኢያ. ፫፡ ፩-፲፯።)

፫ኛ፡ ትንቢቱ ኹሉ ተፈጽሞ፤ ተስፋውም ኹሉ ደርሶ፡ እግዚአብሔር፡ ሰው መኾኑ ከተገለጸ በኋላ፡ በመጥምቁ ዮሐንስ ይካኼድ የነበረው፡ የንስሐ ጥምቀት ሳይቀር፡ ጌታችን፡ ለኒቆዲሞስ በገለጸው የጥምቀት ምሥጢር መሠረት፡ የኪዳነ ልቦናውና የኪዳነ ኦሪቱ ሥርዓታት፡ ኹሉም፡ በአዲሱ ኪዳነ መንፈስ ቅዱስ ታድሰው፡ ዛሬ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ምሳሌ፡ የአዲስ ኪዳኑን ታቦት የተሸከሙ ካህናት፡ ወደወንዙ፤ ወይም፡ ወደከተራው የሚወርዱበት ሥርዓት በመተካቱ ነው። (ዮሐ. ፫፡ ፩-፲፮።)

እኛ፡ የኢትዮጵያ ልጆች፡ በዚህ በዓላችን ጊዜ፡ “ክርስቶስ ተጠምቀ እሰይ! ወለደነ ዳግመ እማይ!” ማለትም፡ “ክርስቶስ፡ ስለተጠመቀ ደስ ይበለን! እኛም፡ በጥምቀት፡ ከውኃና ከመንፈስ ቅዱስ፡ እንደገና እንድንወለድ አደረገ!” ከሚለው ዝማሬያችን ጋር፡ “ዮም ፍሥሐ ኹነ! በእንተ ጥምቀቱ ለክርስቶስ!” የሚለውን የምሥራች ቃል፡ እንለዋወጣለን። ይህ የደስታ መንፈስና ሥርዓት፡ እንደዘመነ ትንሣኤ፡ እስከጥር ፳፩ ቀን ድረስ ይቀጥላል።

በበዓሉ ዕለት፤ ከዚህም ቀን ጀምሮ፡ በዚሁ ወራት የሚነገረውና የሚሰማው፤ የሚሰበከውና የሚዘመረው፡ ስለምሥጢረ ጥምቀት ይኾናል።

ቃና ዘገሊላ።

ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዮርዳኖስ ወንዝ፡ በአዋጅ ነጋሪው ዮሐንስ እጅ በተጠመቀ ጊዜ፡ ከድንግል ማርያም ተወልዶ፡ ሰው የኾነው፡ የእግዚአብሔር ወልድ ማንነት በይፋ ተገልጦ ከታወቀ ወዲህ፡ ወዲያው ተከታትሎ፡ በምስተኛው ቀን፡ ይኸው ማንነቱ፡ በበለጠ ግዙፍ ማስረጃ የተረጋገጠበት የመጀመሪያው ተአምር፡ “ቃና ዘገሊላ” በምትባለው ቦታ፡ ተፈጽሞ ታየ። ከበዓለ ጥምቀት ቀጥሎና ተያይዞ የሚከበረው “የአስተርእዮ” በዓል፡ “ቃና ዘገሊላ” ይባላል።

“ገሊላ”፡ ዋና ከተማው፡ “ናዝሬት” የኾነ፡ ቀድሞ፡ የፍልስጥኤም፤ ዛሬ፡ የእሥራኤል ክፍለ አገር፤ ወይም፡ አውራጃ ሲኾን፡ “ቃና”፡ በገሊላ የምትገኝ፡ መንደር ናት። በዓሉ፡ “ቃና ዘገሊላ” የተባለው፡ እመቤታችን ቅድስት ድንግል ማርያምና ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ተጠርተው በተገኙበት ሠርግ ላይ፡ እርሷ፡ በእናትነት፤ ልጇም፡ በልጅነት ደረጃ ተነጋግረው፡ የመጀመሪያው ታላቅ ተአምር የተፈጸመበት ቦታ፡ “ቃና ዘገሊላ” ወይም፡ “የገሊላዋ ቃና” እየተባለ የሚጠራ ስለኾነ ነው።

**የድንግል ማርያም፣ የአምላክ እናትነትና አማላጅነት፣
በይፋ የታወቀበት ሠርግ።**

የቃና ዘገሊላ ዝክረ ነገር፡ በኢትዮጵያ ልጆች ዘንድ፡ ይህን ያህል፡ ከፍተኛ ግምት ተሰጥቶት፡ በዚህ መልክ የሚከበረው ያለምክንያት አይደለምና፡ ይህንኑ እንግለጽላችሁ!

በዚያ ሠርግ ላይ የኾነውንና የደረሰውን ኹሉ፡ ወንጌላዊው ዮሐንስ፡ እንዲህ ሲል ጽፎታል፡- “በገሊላ ቃና፡ ሠርግ ነበረ፤ የኢየሱስም እናት፡ በዚያ ነበረች፤ ኢየሱስም ደግሞ፥ ደቀ መዛሙርቱም ወደሠርጉ ታደሙ።

“የወይን ጠጅም ባለቀ ጊዜ፡ የኢየሱስ እናት፡ 'የወይን ጠጅ እኮ የላቸውም!' አለችው።

ኢየሱስም፡ 'እናቴ ሆይ! ለምን ታስቸግሪኛለሽ? ጊዜዬ እኮ ገና አልደረሰም!' አላት።

እናቴም፡ ለአገልጋዮቹ፡ 'የሚላችሁን ኹሉ አድርጉ!' አለቻቸው። አይሁድም እንደሚያደርጉት የማንጻት ልማድ፡ ስድስት የድንጋይ ጋኖች፡ በዚያ ተቀምጠው ነበር፤ እያንዳንዳቸውም፡ ኹለት፥ ወይም፡ ሦስት እንስራ ይይዙ ነበር።

“ኢየሱስም፡ 'ጋኖቹን፡ ውኃ ሙሏቸው!' አላቸው። እስከአፋቸውም ሞሏቸው። 'አኹን ቀድታችሁ፡ ለአሳዳሪው ስጡት!' አላቸው። ስጡትም።

አሳዳሪውም፡ የወይን ጠጅ የኾነውን ውኃ በቀመስ ጊዜ፡ ከወዴት እንደመጣ አላወቀም፤ ውኃውን የቀዱት አገልጋዮች ግን፡ ያውቁ ነበር፤ አሳዳሪውም፡ ሙሽራውን ጠርቶ፡ 'ሰው ኹሉ አስቀድሞ፡ መልካሙን የወይን ጠጅ፥ ከሰከሩም በኋላ፡ መናኛውን ያቀርባል፤ አንተስ፡ መልካሙን ጠጅ፡ እስካኹን አቆይተሃል፤' አለው።

ኢየሱስ፡ የገሊላ አውራጃ በምትኾን፡ በቃና ያደረጋት፡ የተአምራቱ መጀመሪያ፡ ይህች ናት፤ ክብሩንም ገለጠ፤ ደቀ መዛሙርቱም፡ በእርሱ አመኑ።” (ዮሐ. ፪፥ ፩-፲፩።)

ይህ፡ የወንጌላዊው ቃል፡ የሰው ልጆች ለኾንነው ኹሉ፥ በተለይም፡ ለእኛ፡ ለኢትዮጵያ ልጆች፡ በቁም ነገር ልናስተውላቸው የሚገቡ መልእክቶችን አስተላልፎልን እናገኘዋለን። እነዚህም፡ ከዚህ የሚከተሉት ናቸው፡-

፩ኛ፡ የቅድስት ድንግል ማርያምና የልጇ የኢየሱስ ክርስቶስ፡ በዚያ የሠርግ በዓል ላይ መገኘት፡ “ባልና ሚስት፡ አንድ ሥጋ ናቸው እንጂ፡ ኹለት አይደሉም፤ እግዚአብሔር አንድ ያደረገውን፡ እንግዲህ፡ ሰው አይለየው!” ብሎ፡ ፈጣሪ አምላክ፡ በፍጥረት መጀመሪያ፡ በአዳምና ሔዋን የመሠረተው፥ የኢትዮጵያ ልጆችም፡ በኪዳነ ልቦናና በኪዳነ ኦሪት፡ ጠብቀው ያኖሩት፡ የብሉዩ ኪዳን የጋብቻ ሥርዓት፡ አዲሱ የምሕረት ኪዳን በኾነው፡ በኪዳነ መንፈስ ቅዱስም፡ መጽናቱንና መጽደቁን፥ መቅቀደሱንም ያረጋግጥልናል። (ዘፍ. ፪፥ ፳-፳፭። ማቴ. ፲፱፥ ፫-፮።)

፬ኛ፡ የሠርጉ በዓል፡ በእርግጥ፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ማንነትና ክብር፡ በይፋ የተገለጠበት መኾኑን፡ ራሱ፡ የወንጌላዊው ቃል፡ በሚበቃ ያስረዳል።

በዚያ ቃል መሠረት፡ ያ፡ “ይወርዳል! ይወለዳል!” ተብሎ፡ ትንቢት እየተነገረለትና ሱባኤ እየተቆጠረለት፡ በተስፋ የሚጠበቀው መሢሕ፡ በመካከላቸው የተቀመጠው፡ ኢየሱስ ክርስቶስ መኾኑን፡ የልጇን ማንነትና ክብር፡ ከፅንሰቱ ጀምሮ ከምታውቀው፡ ከእናቱ፡ ከድንግል ማርያም በቀር፡ ደቀ መዛሙርቱና የሠርጉ ደጋሾች፡ የእኒህ አገልጋዮችና ሌሎቹ ዕድምተኞች፡ አረጋግጠው አውቀዋል፤ አምነውማል።

ይህም የኾነው፡ ንጹሐን ውኃ፡ በፊታቸው፡ ወደወይን ጠጅነት ለውጦ፡ በተለየ ማለፊያነቱ እያደነቁና እያጣጣሙ እንዲጠጡት ያደረገበትን ተአምሩን፡ በገዛ ዓይናቸው ስለተመለከቱ ነው። ያን፡ ድንቅ ሥራ ያዩት ኹሉ፡ “ሰው የኾነው፡ የእግዚአብሔር ልጅ፡ እርሱ ነው!” ብለው፡ ከማመን፡ የአምላክነቱንም ክብር፡ አውቀው ከመቀበል በቀር፡ ሌላ አማራጭ አልነበራቸውም። ለዚህ እውነታ ምስክርነት፡ “ኢየሱስ፡ የገሊላ አውራጃ በምትኾን፡ በቃና ያደረጋት፡ የተአምራቱ መጀመሪያ፡ ይህች ናት፤ ክብሩንም ገለጠ፤ ደቀ መዛሙርቱም፡ በእርሱ አመኑ።” የሚለው፡ የወንጌላዊው መዝጊያ ዐረፍተ ነገር የሚበቃ ይኾናል።

፭ኛ፡ እግዚአብሔር፡ ያ፡ መለኮታዊ ድርጊት፡ በቃና ዘገሊላ ሠርግ ላይ እንዲፈጸም፡ ያም ተአምር ተጽፎ፡ ከትውልድ ወደትውልድ እየተላለፈ፡ የዓለም ሕዝብና አሕዛብ እንዲያነቡት ያደረገው፡ የኢየሱስ ክርስቶስ ማንነትና ክብር እንዲገለጽ ብቻ ሳይኾን፡ በይበልጥ፡ የእናቱ፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ ማንነትና ክብር፡ በይፋ እንዲታወቅ ለማድረግ መኾኑ፡ ከራሱ፡ ከወንጌላዊው ቃል፡ በቀላሉ መረዳት ይቻላል። ይኸውም፡ “እናቱ ሆይ! ለምን ታስቸግሪኛለሽ? ፍጥረተ ዓለሙን ለማዳን፡ ሰው የኾንሁት እግዚአብሔር ወልድ፡ እኔ መኾኔን፡ ለዓለሙ የምገልጽበት ጊዜዬ እኮ፡ ገና አልደረሰም!” የሚለው ነው።

፮ታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ማንነቱን፡ በይፋ የገለጸባቸው፡ ሌሎቹ ብዙዎቹ ታላላቅ ተአምራቱ፡ ገና ወደፊት ተከታትለው የሚፈጸሙ ስለኾኑ፡ ይህ፡ የቃና ዘገሊላው የሠርግ በዓል፡ ለኢየሱስ ክርስቶስ ማንነትና ክብር መገለጫ እንዲኾን የማስፈለጉ ነገር፡ ይህን ያህል ክብደት የሚሰጠው መስሎ አለመታየቱን፡ የጥቅሱ ኃይለ ቃል፡ በግልጽ ያመለክታል። ይልቅስ፡ የቃና ዘገሊላው የሠርግ አውድማ፡ በመለኮታዊው ዕቅድ የተዘጋጀው፡ ያለጥርጥር፡ ለቅድስት ድንግል ማርያም ማንነትና ክብር መገለጫ እንዲኾን ታስቦ መኾኑን፡ ካውድማው የተሰበሰበው የሃይማኖት ፍሬ በሚበቃ ያረጋግጣል።

፬ኛ፡ “ልጇን፡ በሠርግ እድራለሁ!” የሚል፡ ማንም ጨዋ ቤተሰብ፡ የሚደግሠው የድግሥ መጠን፡ ከሚጋብዛቸው ዕድምተኞች (ከሚጠራቸው ተጋባዦች) በላይ የሚትረፈረፍ መኾኑን፡ ያም ባይኾን፡ የሚበቃ መኾኑን፡ በቅድሚያ አውቆና አረጋግጦ የማይዘጋጅ ማነው? ገበታውስ የሚሰናዳው፡ የተጠራው ሰው ብዛት ታውቆ አይደለምን? ይህም ኾኖ፡ ከሙሽራው ጋር የሚመጡት ሠርገኞች ቁጥራቸው እንዲታወቅ ይደረግ የለምን?

ይህ ኹሉ ጥንቃቄ፡ አስቀድሞ የሚደረገው፡ የተደገሠው ድግሥ አንሶ፡ በቤተሰቡ ላይ ኅፍረትና ውርደት እንዳይደርስ ለማድረግ አይደለምን? ድንግል ማርያምና ልጇ ኢየሱስ ክርስቶስ ብቻ ሳይኾኑ፡ የልጇ ደቀ መዛሙርት ጭምር ተጠርተው ከመጋባዛቸው ጋር፡ እመቤታችን፡ “የወይን ጠጅ እኮ የላቸውም!” ብላ፡ የቤተሰቡን ገመና፡ ለልጇ በቀስታ ማዋየቷ፡ ያ ሠርግ፡ የቅርብ ቤተ ዘመዳቸው በዓል መኾኑን፡ አረጋግጦ ያሳያል።

ታዲያ፡ ይህን የመሰለው አሳፋሪ ኹኔታ፡ በዚያ የዘመድ ቤተሰብ ላይ እንዲደርስ፡ በግብጥው ላይ የተሳተፈው መንፈስ እግዚአብሔር፡ ለምን ፈቀደ? ያ ሠርግ፡ ለመለኮታዊ ዓላማ ማስፈጸሚያ፡ በመለኮታዊ ዕቅድ፡ ኾን ተብሎ የተዘጋጀ መድረክ፡ ወይም አውድማ ቢኾን አይደለምን? ቀደም ብሎ እንደተጠቀሰው፡ በመለኮታዊ ዕቅድ የተዘጋጀው፡ ያ መለኮታዊ ዓላማም፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን ማንነትና ክብር፡ ለሰው ልጆች ኹሉ ለመግለጽና ለማሳወቅ መኾኑ በዚህ ይታወቃል።

ጅኛ፡ በዚህ የሠርግ በዓል ላይ በተፈጸመው ተአምር ምክንያት፡ የኢየሱስ ክርስቶስ አምላክነት ታውቆ፡ መለኮታዊ ክብሩ፡ በሰዎች ዘንድ እንደተገለጠ ኹሉ፡ እስከዚያች ቀን ድረስ፡ የሰው እናት ትመስላቸው የነበረችው፡ ድንግል ማርያም፡ “አምላክን የወለደች” የአምላክ እናት መኾኗ በይፋ ታውቆ፡ “ወላዲተ አምላክ” የተባለችበት ማንነቷና ክብሩዋ፡ በሰዎች ዘንድ ተረጋግጧል።

ጆኛ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ “የአምላክ እናት” በኾነችበት፡ በዚህ ማንነቷና ክብሩዋ፡ ከአምላክ ቀጥላ፤ እንደአምላክ፡ ኹሉን ለማድረግ የሚሳናት፡ አንዳችም ነገር አለመኖሩ፤ ለበጎ ነገር ከኾነም፡ አምላክ፡ ሊያደርግ የማይፈልገውን እንኳ፡ በእናትነቷ፡ ማስደረግ የምትችልበት ሥልጣን የተሰጣት መኾኗ፡ በዚያ ሠርግ ላይ፡ ያለውልውል፡ በይፋ ተመስክሩዋል። ይኸውም፡ “የወይን ጠጅ ስላለቀባቸው፡ ሊኾንላቸው የሚገባውን ማድረግ ትችላለህና፡ ልጄ! እኒህን ሰዎች፡ ከዚህ ጉድ፤ ከዚህ ኅፍረት አውጣቸው!” በሚል መልክ፡ እርሷ ያቀረበችለት ጥያቄ፡ የምስክሩ መነሻ ነው።

እርሱ ደግሞ፡ በቁጣና በቁርጥ ቃል የሰጣት መልስ፡ “እኔ፡ ከአንቺ ሰው ኾኜ የተወለድሁ ብኾንም፡ ኹሉን ማድረግ የምችለው፡ እግዚአብሔር ወልድ እንደመኾኔ፡ በአምላክነቴ፡ የምሠራውን ሥራና ያንንም የማደርግበትን ጊዜ የምወስን፡ እኔ ነኝ! ስለዚህ፡ ይህን ማንነቴን የምገልጽበትን ተአምር እንዳሳይበት የወሰንሁት ጊዜዬ፡ ገና ስላልደረሰ፡ የጠየቅሽውን ልፈጽምልሽ አልችልምና፡ ተዬኝ!” የሚል መልክ እንደነበረው፡ ከቃሉ፡ ለማስተዋል አያዳግትም።

ይኹን እንጂ፡ ይህን የመሰለውን ምላሽ የሰጣት፡ ልጇ ወዳጇ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በመለኮታዊ ቸርነቴ፡ ለእናቴ፡ ምን ዓይነቴን፡ ታላቅ የሥልጣን ጸጋ እንዳቀዳጃት፡ ከዚህ የቀጠለው የእናቴ ድርጊት፡ በገሃድ ያሳያል።

እናቲቱ፡ እዚያው፡ በልጇ ዘንድ ቆይታ፡ ሌላ ተጨማሪ ችግሮችን እያከታተለች በማቅረብ፡ ምልጃዋን አጠናክራ ልትቀጥል ሲገባትና ስትችል፡ ያን ማድረግን ትታ፡ በቀደመው ምልጃዋ፡ “ልጄ ሆይ! መለኮታዊ ማንነትህን፡ ለዓለሙ ልትገልጥበት የወሰንኸው ጊዜህ ባይደርስም እንኳ፡ እባክህ፡ ለእኔ ስትል፡ ፈቃዴን ፈጽምልኝ!” እንዳለችው በሚያስገነዝብ ኹኔታ፡ ከልጇ ዘወር ብላ፡ በዚያ ፋንታ፡ አገልጋዮቹን ጠርታ፡ “ልጄ የሚላችሁን ኹሉ አድርጉ!” አለቻቸው።

ድንግል ማርያም፡ ይህን፡ ራሷ፡ በቀጥታ፡ የሰጠቻቸውን ትእዛዝ፡ ወዲያው የፈጸሙት፡ እነርሱ፡ አገልጋዮቹ ብቻ አይደሉም፤ አምላክ የኾነው ልጇም፡ ያለአንዳች ተከታይ፡ ወይም፡ ተጨማሪ ጥያቄ፡ በፍጹም ታዛዥነት፡ ለፍጻሜ አበቃው እንጂ።

በዚህ፡ በእናቲቱ ትእዛዝ መሠረት፡ አገልጋዮቹ፡ ወደእርሱ፡ ወደልጇ ቀርበው፡ “እናትህ፡ 'ልጄ የሚላችሁን ኹሉ አድርጉ!' ብላ፡ ወደአንተ ላከችን፤ ምን እንድናደርግ ትወድዳለህ? እዘዘን!” ብለው፡ በፊቱ በቆሙ ጊዜ፡ ወደእናቱ ኼዶ፡ “ምነው እናቱ? ያልኩሽን አልተረዳሽልኝምን? ምነው፡ እንዲህ አጋለጥሽኝ? 'አይኾንም!' ብዬሽ አልነበረምን?” አላለም። የልቧን አሳብና ፍላጎት ስላወቀው፡ ከእርሷ፡ ተጨማሪ ምላሽን፡ ወይም ማብራሪያን ሳይጠይቅ፡ የእናቱን ትእዛዝ፡ ያለአንዳች ማመንታት ፈጸመ።

ጌኛ፡ የሰውን ዘርና ዓለሙን ኹሉ ሊያድን፡ ሰው የኾነው አምላክ፡ የግብግቡን ጥሪ ተቀብሎና ራሱ ተገኝቶ እየተጋበዘበት ባለው፡ በዘመዶቹ ሠርግ ላይ፡ ይህን የመሰለ ችግር መድረሱን ሲያውቅ፡ ቀድሞውንስ ቢኾን፡ እንዴት ዝም አለ? ከዚህም በላይ፡ እናቱ፡ ለእርሱ የሚቻለው መኾኑን እያወቀች፡ ለተቸገሩት ዘመዶቻቸው፡ ያን፡ እጅግ አስፈላጊና አስቸኳይ የኾነ እርዳታ እንዲያደርግላቸው ስትጠይቀው፡ ያን የመሰለ፡ ርኅራኄና ኅዘኔታ የጎደለው ያስመሰለውን፡ ከባድ የአሉታ ምላሽስ እንዴት ሊሰጣት ወድዶ መረጠ? ይህ የኔታ ኹኔታ፡ ለማያምን ቀርቶ፡ ለሚያምን ደካማም ቢኾን፡ ግራ የሚያጋባ ነገር ኾኖ ይታያል።

ነገር ግን፡ ለምን፡ እንዲህ ያለው ነገር እንዲደርስ ፈቃዱ እንደኾነ ለመረዳት፡ ቀደም ብሎ ወደተጠቀሰው፡ ወደመለኮታዊው ዕቅድ ዓላማ መለስ ብሎ ማስተዋልን ይጠይቃል። ዕቅዱና ዓላማው እኮ፡ የእናቱን፡ ማንነትና ክብር ለመግለጥ ስለኾነ፡ መድረሱን፡ ለእርሱ ማንነትና ክብር መገለጫ ሳይኾን፡ በሙሉ፡ ለእርሷ ማንነትና ክብር መገለጫ እንዲኾን መልቀቁን፡ በማስተዋል መመልከት ነው።

የቅድስት ድንግል ማርያም ክብርዋ፡ አማላጅነቷ ነው፤ ይኸውም፡ “የእናት ምልጃ፡ ፊት አያስመልስ! አንገት አያስቀልስ!” እንደሚባለው፡ ይህን የመሰለው መለኮታዊ ቸርነት፡ ይደረግላቸው ዘንድ፡ ሰዎች፡ በፍጹም ሃይማኖት ኾነው፡ በስሟ፡ ወደእግዚአብሔር የሚያቀርቡት ልመና፡ በቋሚ ምልጃዋ፡ ተቀባይነትንና ተፈጻሚነትን ማስገኘቱ ነው።

የሰው ልጆች፡ ራሳቸውን፡ ለእግዚአብሔር ማደሪያነት ካበቁ፡ በፈጣሪና በፍጡራን መካከል ጣልቃ ገብተው፡ የመለኮትን ምሕረት ለማስገኘት የሚችሉበትን የአማላጅነት ሥልጣን ሊሰጣቸው፡ እግዚአብሔር ፈቃዱ እንደኾነ፡ በዚህ፡ ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በቅድስት እናቱ፡ በድንግል ማርያም አሳሳቢነት በፈጸመው፡ በአዲሱ ኪዳን መለኮታዊ ድርጊቱ አረጋግጦ አሳይቷል። ያሳየውም፡ ይህ የመለኮት ቸርነት፡ እየራሳቸውን፡ በሃይማኖትና በምግባር፡ ለዚህ ጸጋ ላበቁ ለሰው ልጆች ኹሉ ጭምር መኾኑን ነው።

እንግዲህ፡ ለሰብአዊቷ እናት፡ ከመለኮት ልጇ የተሰጣት ሥልጣንና ክብር፡ ይህ ነው። ታዲያ! ፈጣሪ፡ በሰብአዊ አእምሮ፡ ሊታሰብና በሰብአዊ አንደበት፡ ሊገለጽ፥ በሰብአዊ ዓቅምም፡ ሊተገበር በማይቻል ቸርነቱና ጥበቡ ያደረገውን ይህን፡ የፍጹም ለጋሥነቱን ሥራ፥ ከዚህ የተነሳም፡ ራሱ ሰው፡ በእርሷ ምክንያት ያገኘውን፡ የመጨረሻውን ታላቅ ሥልጣንና ክብር እያደነቁ በማመስገን ፈንታ፡ ሥጋውያን ሰዎች፡ “ድንግል ማርያም አታማልድም!” እያሉ፡ በዚህ ዓለም፡ በምድር፡ እርስ በርሳቸውና በመካከላቸው የሚያካክዱትን፡ የክፉ ቅንግትና ምቀኝነት ግንዛቤ፡ ሳያፍሩና ሳይፈሩ፡ በጸጋ ሰጪው መለኮት ልጇና በጸጋ ተቀባይዋ እናት ላይ ጭምር ሊያሳዩና ሊፈጽሙ ይገባልን? የለም፥ አይገባም።

የቃና ዘገሊላ እና የቅዱስ ሚካኤል በዓላት።

ከዚህ አስከትለን፡ የ“ቃና ዘገሊላ” እና የቅዱስ ሚካኤል በዓላት፡ በጥር ፲፪ ቀን፡ አብረው እንዲከበሩ የተደረጉባቸውን ምክንያቶች፡ እናቀርባለን፡-

፩ኛ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ ከጥምቀቱ በኋላ፡ አምላክነቱ፡ ለመጀመሪያ ጊዜ፡ በይፋ የተገለጠው፡ በቃና ዘገሊላ ስለነበረ፡ ከጥምቀት በዓል ጋር ተያይዞና ቀጥሎ ሊከበር የሚገባና የሚያስፈልግ ኾኗል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስና እናቱ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም በተገኙበት፡ ቅዱስ ሚካኤልም፡ በዚያ፡ በቃና ዘገሊላ ሠርግ ላይ እንዳልተለየ ስለሚታመን፡ የቃና ዘገሊላ በዓል፡ ከዚህ ሊቀ መላእክት በዓል ጋር አብሮ እንዲከበር ማድረጉ፡ በእርግጥ፡ ተስማሚ፥ ተገቢና አመቺ ይኾናል።

፪ኛ፡ በጥር ፲፪ ቀን የሚከበረው፡ የቅዱስ ሚካኤል በዓል፡ የይስሐቅና የርብቃ ልጅ የኾነው ያዕቆብ፡ የመንትያ ታላቁን፡ የዔሳውን ብኩርና፡ ከቡራኬው ጋር፡ ከአባታቸው ከይስሐቅ በማታለል ስለወሰደበት፡ ወንድሙ፡ ሊበቀለው መፈለጉን ተረድቶ፡ ወደእናቱ ወንድም፡ ወደአጎቱ፡ ወደላባ አገር ኩብልሎ በኼደ ጊዜ፡ እዚያ፡ በኖረበት ዘመን፥ ኋላም፡ ከሚስቶቹና ከልጆቹ፥ ከብዙ ከብትም ጋር ወደወላጆቹ አገር ተመልሶ፡ ከወላጆቹ ቦታ እስከደረሰበት ቀን ድረስ፡ ከእግዚአብሔር ታዝዞ፡ ሳይለየው የጠበቀውን ቅዱስ ሚካኤልን እናከክርበታለን።

፫ኛ፡ የእሥራኤል ልጆች፡ በዘመነ ኦሪት፡ ለአርባ ዓመታት፡ በምድረ በዳ በተፈተኑበት ጊዜ፡ የብሉይ ኪዳን ታቦተ ጽዮን፡ በመካከላቸው ሣለች፡ ዓቃቤ መልአክ ኾኖ፡ እርሷን ያገለግልና ሕዝቡን ይጠብቅ የነበረው፡ ይኸው ሊቀ መላእክት እንደነበረ ኹሉ፡ ዛሬም፡ ለጥምቀት በዓል፡ ከቤተ መቅደሱ፡ ወደባሕረ ጥምቀቱ ወርዶ፤ በዚያም ኹለት ሌሊት አድሮ፡ እንደሌሎቹ ታቦታት፡ በጥር ፲፩ ቀን ሳይኾን፡ ወርጎዊ በዓሉ በሚውልበት፡ በጥር ፲፪ ቀን፡ ወደመንበረ መቅደሱ ከሚመለሰው፡ ከአዲስ ኪዳን ታቦት ሳይለይ የሚያገለግለውን፡ የዚህኑ፡ የቅዱስ ሚካኤልን ተልእኮ እናስታውስበታለን።

እነዚህ ኹሉ ሥርዓቶች፡ አማናውያን፡ ማለትም፡ እውን የሚኾኑት፡ አምልካችን፡ እንደእግዚአብሔር ቃል፡ “በእውነትና በመንፈስ ቅዱስ” መፈጸሙን በየራሳችን ስናረጋገጥ ብቻ መኾኑ፡ ምንጊዜም መዘንጋት የለበትም።

የቅዱሳን አማላጅነት ተረጋግጦ የተመሰከረበት ኹኔታና ከእኛ የሚጠበቀው ሃይማኖታዊ ምግባር።

እግዚአብሔር፡ ስለቅድስት እናቱ፡ ድንግል ማርያም፡ በቃና ዘገሊላ የሠርግ በዓል ላይ፡ በገሃድ ያሳየውን የመሰለ፡ መለኮታዊ የቸርነት ድርጊቱን፡ በብሉይ ኪዳንና በአዲሱ ኪዳን ዘመናትም መፈጸሙ ታይቷል፤ ከእነዚህም መካከል፡ አንዳንዶቹን፡ እንደሚከተለው፡ በምሳሌነት መጥቀሱ፡ አግባብና በቂ ይኾናል፡-

፩ኛ. የብሉይን ኪዳን በሚመለከት፡ በኢትዮጵያ ኖሮ፤ ኢትዮጵያዊት ሚስት አግብቶና በእርሷ ብቻ ተወስኖ፡ ከእርሷ ልጆችን ከወለደ በኋላ፡ እግዚአብሔር፡ በዚህ ኢትዮጵያዊነቱ፡ ወደግብፅ ልኮት፡ የእሥራኤልን ልጆች፡ ከባርነት ነጻ ባወጣቸው፡ በሙሴ ላይ ስለደረሰው ገድል የሚያስታውሰው ዜና መዋዕል ይገኛል።

አዎን! እሥራኤል፡ የቀይ ባሕርን፡ በአምላካቸው ተአምራዊ ኃይል ከተሻገሩ በኋላ፡ ሙሴ፡ ስለሚቀጥለው አካሄዳቸው፡ መለኮታዊውን መመሪያ፡ ከፈጣሪው ለመቀበል፡ ወደደብረ ሲና ወጥቶ፡ በሱባኤ፡ ለአርባ ቀናት ቢዘገይባቸው፡ ወንድሙን፡ አሮንን፡ “እንደአሕዛብ፡ በፊታችን የሚኾኑ ጣዖትን ካልሠራህልን!” ብለው አስጨንቀው፡ ላቆሙት የጥጃ ምስል መስገዳቸውና መሠዋታቸው ይታወሳል፤ እግዚአብሔርም፡ ይህን ግብራቸውን አውቆ፡ “ይህ ሕዝብ፡ አንገተ ደንዳና ነው፤ አኹንም ቍጣዬ እንዲቃጠልባቸውና እንዳጠፋቸው ተወኝ! አንተንም፡ ለታላቅ ሕዝብ መሪ አደርግሃለሁ!” ባለው ጊዜ፡ ሙሴ፡ ስለሕዝቡ፡ በአምላኩ ፊት ጸልዮ እንዳማለደ፤ “እግዚአብሔርም፡ በሕዝቡ ላይ ሊያደርግ ስላሰበው ክፉ ነገር ራራ።” በሚለው፡ የአራቱ ቃል መሠረት፡ ለሕዝቡ ምሕረትን እንዳስገኘ፡ በቅዱሳት መጻሕፍት ምስክርነት ተረጋግጧል። (ዘጸአ. ፴፪፥ ፯-፲፬።)

፪ኛ. የአዲሱን ኪዳን በሚመለከት፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ የተናገራቸው ቃላት፡ እግዚአብሔር፡ ለበቁት የሰው ልጆች፡ በሕይወተ ሥጋም ሣሉ፤ በሕይወተ ነፍስም እያሉ ለሰጣቸው የማማለድ ጸጋ በቂ ማስረጃዎች ናቸው። ከእነዚህም መካከል፡ እንዲህ የሚሉትን፡ ለአብነት ያህል፡ እንጠቅሳቸዋለን፡-

“እናንተን የሚቀበል፡ እኔን ይቀበላል፤ እኔንም የሚቀበል፡ የላከኝን ይቀበላል። ነቢይን፡ በነቢይ ስም የሚቀበል፡ የነቢይን ዋጋ ይወስዳል፤ ጻድቅንም፡ በጻድቅ ስም የሚቀበል፡ የጻድቁን ዋጋ ይወስዳል። ማንም፡ ከእነዚህ ከታናናሾቹ፡ ለአንዱ፡ ቀዝቃዛ ጽዋ ውኃን ብቻ፡ በደቀ መዝሙር ስም የሚያጠጣ፡ እውነት እላችኋለሁ፡ ዋጋው አይጠፋበትም።” (ማቴ. ፲፥ ፵-፵፪።) "እውነት፣ እውነት፣ እላችኋለሁ! በእኔ የሚያምን፡ እኔ የማደርገውን ሥራ፡ እርሱ ደግሞ ያደርጋል፤ ከዚህም የሚበልጥ ያደርጋል።" (ዮሐ. ፲፬፥ ፲፪።)

እዚህ ላይ ግን፡ በብርቱ ልናስተውለውና ልንፈጽመው የሚገባን፡ አንድ ታላቅ፡ ሃይማኖታዊ ቀጥም ነገር አለ፤ ያም ቀጥም ነገር፡ የእግዚአብሔር ወልድ፡ የኢየሱስ ክርስቶስ እና የቅድስት እናቱ፡ የድንግል ማርያም ብቻ ሳይኾን፡ “ያማልዱናል!” ብለን፡ ዘወትር የምንማፀናቸው፡ የነቢያትና የሐዋርያት፥ የጻድቃንና የሰማዕታት፥ የቅዱሳን መላእክት ጭምር፡ የፈቃዳቸውና የፍላጎታቸው፥ በተለይ፡ በቅድሚያ የተገለጹት ቅዱሳንና ቅዱሳት፡ የገድላቸውና የመሥዋዕትነታቸው፡ ዋና ዓላማና ግብ፡ እኛ ወገናቻቸው፡ ወንዶቹም፥ ሴቶቹም፡ እያንዳንዳችን፡ እነርሱ ለደረሱበትና ለተቀዳጁት ጸጋና ክብር፡ እየራሳችንን አብቅተን እንድንገኝላቸው እንጂ፡ በእነርሱ ምልጃ ብቻ ተማምነን፡ የዚህ ዓለም፡ ሥጋዊ ኑሮአችን፡ በሞት እስኪያበቃ እንድንቆይ አለመኾኑ ነው።

**አስተርእዮ ማርያም፡-
የድንግል ማርያም፡ ፍልሰተ ሥጋ ዜና።**

“አስተርእዮ ማርያም”፡ ጥር ፳፩ ቀን የሚውለው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የፍልሰተ ሥጋዋ መታሰቢያ በዓል ነው። በዓሉ፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ በሰውነት ተወልዶና ማንነቱ በይፋ ታውቆ በተገለጠበት፡ ከጥምቀቱ ጀምሮ ባለው ወራት ውስጥ ስለሚከበር፡ ቀደም ብሎ እንደተመለከተው፡ “አስተርእዮ ማርያም” ተብሏል።

እኛ የኢትዮጵያ ልጆች፡ ቀድሞ፡ በሥነ ፍጥረት፥ ኋላም፡ በኢየሱስ ክርስቶስ ተገልጸ፡ በዛታቸው ሊቆጠር የማይቻል፡ መልካም ነገሮችን ላበረከተልን ፈጣሪያችን፡ ለእግዚአብሔር እንደምናደርገው ኹሉ፡ “እናታችንና ሃይማኖታችን፥ አገራችንና ንግሥታችን” ስለኾነችው፡ ስለቅድስት ድንግል ማርያምም፡ በየሕሊናችን የምናስበው፥ በአንደበታችን የምንናገረውና በየሕዋሳታችን የምንፈጽመውም ኹሉ፡ በየሕይወታችን ውስጥ፡ አብሮን ሕያው ኾኖ፡ ለዘወትር፡ ባለማቋረጥ የሚካኼድ እንጂ፡ በአንድ ቀን ብቻ የተወሰነ አይደለም።

አኹንም፡ እዚህ ላይ አቅርቦን የምንጽፍላችሁ ዜና መዋዕሏ፡ በተለይ፡ በአዲስ ኪዳን መጽሐፍ ውስጥ ተመዝግቦ የሚነበበውን፥ ልጄ፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ እስካረገበትና መንፈስ ቅዱስ፡ በሐዋርያት ላይ እስከወረደበት ቀን ድረስ ያለውን ሳይኾን፡ ከዚያ በኋላ፡ በዚያው መልክና ይዘት የቀጠለው ምድራዊ ሕይወቷ፡ በ፳፬ ዓመታት ዕድሜዋ ካበቃበት፡ ከፍልሰተ ሥጋዋ፡ ማለትም፡ አካለ ሥጋዋ፡ ከምድር፡ ወደገነት ከተወሰደበት ቀን ተነሥተን፡ የመጨረሻ የኾነውን፡ ዜናዋን ብቻ ይኾናል፤ እርሱም፡ ይህንኑ የፍልሰተ ሥጋዋን በዓል በምናከብርባት፡ በዚች ዕለት፡ እንዲህ በሚለው ቃል ይገለጻል፡-

የእመቤታችን ፍልሰተ ሥጋዋ፣ ጥር ፳፩ ቀን፣ በዕለተ እሑድ ነው። “ፍልሰት”፣ “ፈለሰ” ከሚለው፣ “ከቦታ ወደቦታ መዘዋወርን” ከሚያመለክተው፣ ከግእዝ ቃል የተገኘ ዘይቤ ሲኾን፣ የእመቤታችን አካለ ሥጋ፣ ከምድር፣ ወደሰማያዊቷ ገነት የመወሰዱን ተአምር ለማስረዳት፣ “ፍልሰተ ሥጋዋ” እንላለን።

ይህ መለኮታዊ ትንግርት የሚፈጸምበትን ቀን፣ ፲፪ቱም የኢየሱስ ክርስቶስ ሐዋርያት፣ ቀደም ብለው፣ በመንፈስ ቅዱስ ተረድተው፣ በሙሉ፣ በአጠገቧ ተሰባስበው ስለነበረ፣ ቃሏን አሰምታቸውና በረከቷን አሳድራባቸው፣ በሰላም አንቀላፋች።

እነርሱም፣ ሰውነቷን፣ በአጎበር አድርገው፣ ሊቀብሩ፣ ወደጌቴሴማኒ ተሸክመው ሲኼዱ፣ አይሁድ፣ እንደልማዳቸው፣ “ቀድሞ፣ ልጄን፣ 'ተነሣ! ዓረገ!' እያሉ፣ ሲያውኩን ይኖራሉ፤ ዛሬ ደግሞ፣ እርሷን፣ 'ተነሣች! ዓረገች!' እያሉ ሊያውኩን አይደለምን? ኑ! በእሳት እናቃጥላት!” ብለው ተነሡ። “ታውፋንያ” የሚባል አይሁዳዊ፣ ተራምዶ፣ አስከሬና ያረፈበትን የአልጋውን ሸንኩር ጨበጠው። ወዲያው፣ የእግዚአብሔር መልአክ፣ “ኹለቱንም እጆቹን ቀጣው! እጆቹም፣ በሸንኩሩ ላይ ተንጠልጥለው ቀሩ!

ታውፋንያ፣ ሳያስበው፣ ድንገት በደረሰበት፣ በዚህ ጽኑ መቅደፍት፣ እጅግ ተደናግጦ፣ እዚያው በወደቀበት፣ በኢየሱስ ክርስቶስ አመነ! “የእውነተኛው አምላክ፣ የኢየሱስ ክርስቶስ እናት፣ በእውነት፣ አንቺ፣ ድንግል ነሽ! ስለዚህ፣ እኔን፣ በደለኛውን፣ ይቅር ትዬኝ ዘንድ፣ እለምንሻለሁ!” ሲል፣ በልቅሶና በዕንባ፣ ወደእመቤታችን ባቀረበው፣ የልመና ጸሎቱ፣ በሐዋርያትም ምልጃ፣ እጆቹ ወደነበሩበት አካሉ ተመልሰውለት፣ ደኅና ኾነ።

ከዚህ በኋላ፣ መልአኩ፣ ሐዋርያው ዮሐንስን ጨምሮ፣ የእመቤታችንን አካለ ሥጋ፣ በደመና ነጥቆ፣ ወደሰማያዊቷ ገነት ወሰዳት፤ እዚያም፣ የእርሷ ምሳሌዋ የነበረችው “ዕፀ ሕይወት” በነበረችበት ሥፍራ አኖራት። ከዚያ በኋላ የኾነውንና እንዲህ የሚለውን ዜና፣ ከዚህ ጋር አያይዞ ይናገሩዋል፡-

ሐዋርያት፣ ዮሐንስን ሲያገኙት፣ “እመቤታችን እንደምን ኾነች?” አሉት።

እነርሱም፣ “በገነት፣ ‘ዕፀ ሕይወት’ በነበረችበት ሥፍራ ዐርፋለች!” አላቸው።

የቀሩት ሐዋርያት፣ “ዮሐንስ፣ ያን፣ ድንቅ፣ የእግዚአብሔርን ሥራ አይቶ፣ እኛስ፣ ሳናይ፣ እንዴት እንቀራለን? አቤቱ፣ ለእኛም ቸርነትህን አድርግልን!” ብለው፣ በነሐሴ መባቻ (መግቢያ= ፩ ቀን)፣ በአንድነት ኾነው፣ ወደፈጣሪያቸው የሚቀርብ፣ የሱባኤ (የ፩ ሳምንት) ጸምና ጸሎት ጀመሩ።

በኹለተኛው ሱባኤ ማብቂያ ዕለት፣ ነሐሴ ፲፬ ቀን እሑድ፣ የእመቤታችንን፣ ትኩስ አካለ ሥጋ፣ መልአኩ፣ ከገነት አምጥቶ፣ ለሐዋርያት ሰጣቸው።

እነርሱም፣ ልመናቸው ስለተፈጸመላቸው፣ ፈጣሪያቸውን፣ በጸሎት አመስግነው፣ በዚያቸው ዕለተ እሑድ፣ ቅዱስ አካለ ሥጋዋን ወስደው ቀብረውታል።

እርሷም፣ በሦስተኛው ዕለት፣ ነሐሴ ፲፮ ቀን፣ ማግስኞ ተነሥታለች! የእመቤታችንን ትንሣኤ፣ “ከመ ትንሣኤ ወልዳ”፣ ማለትም፣ “እንደልጄ ትንሣኤ” ያሰኘው፣ ይህ፣ በሦስተኛው ቀን፣ ከሙታን ተለይታ የመነሣቷ እውነታ ነው።

ይህን እውነታ፡ በተቻለ መጠን፡ እንዲህ በሚል ቃል እናብራራላችኋለን፡-
“በገነት የቆየችው የእመቤታችን ነፍስ፡ ሕያው ኾኖ፡ በገነት አብሩዋት እንዲቆይ ተደርጎ፡
በሐዋርያት የሱባኤ ምልጃ ምክንያት፡ ኋላ፡ በመልአኩ እጅ፡ ወደምድር ተመልሶላቸው፡
እሑድ ቀብረውት፡ እስከማግስኛ በመቃብር ካረፈው፡ የመለኮት ማደሪያ ሥጋዋ ጋር፡
በሦስተኛው ቀን ተዋሕዳና ከሙታን ተለይታ ተነሣች!” ማለት ነው። በዚህም፡ ቀደም ብሎ፡
በቤታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ሞት፥ መቃብርና ትንሣኤ ተፈጽሞ የታየው መለኮታዊ
ትንግርት መደገሙ፡ በእውን ተረጋገጠ።

“መለኮት የተዋሐዳት፡ የልጇ የኢየሱስ ክርስቶስ ነፍስ፡ በዕለተ ዓርብ፡
በመስቀል ላይ፡ ራቁቱን ከተዘረጋው አካለ ሥጋዋ ተለይታ፡ ያመኑ ነፍሳትን፡ ነጻ ልታወጣ፡
ወደሲኦል ወርዳ ሣለች፡ ያ በመስቀል ላይ ቀርቶ የነበረው፡ መለኮት የተዋሐደው ሥጋ
ደግሞ፡ በመቃብር ዐርፎ፡ ከቆየ በኋላ፡ በሦስተኛው ቀን፡ እሑድ፡ ሥጋውና ነፍሱ፡ እንደገና
ተዋሕደው፡ ከሙታን ተለይቶ እንደተነሣ” ማለት ነው።

ይህ ኹሉ ሲኾን፡ ማለትም፡ በመጀመሪያው የሐዋርያት ሱባኤ ጊዜ፡
ሐዋርያው ቶማስ፡ በቦታው አልነበረም። ለሐዋርያት በተሰጣቸው የመንፈስ ቅዱስ ጸጋና
ኃይል፡ እርሱም፡ እንደለመደው፡ ደመና ጠቅሶ፡ እግዚአብሔር ባወቀውና ባደረገው
ምክንያት ዘግይቶ፡ በዚያ እየተጓዘ፡ ከሀገረ ስብከቱ፡ ወደወንድሞቹ ሐዋርያት ሲመጣ፡
እመቤታችንን፡ ስታርግ አገኛት።

ያችም ዕለት፡ ቀብሩዋ በተደረገ፡ በ፫ኛው ቀን እንደኾነው ትንሣኤዋ ብቻ
ሳይኾን፡ ዕርገቷም፡ እንደልጇ ዕርገት፡ በ፵ኛው ቀን የተፈጸመባት፡ መስከረም ፳፩ ቀን፡
እሑድ ነበረች። ቶማስም፡ ከደመናው ሊወድቅ እስኪናወጽ ድረስ፡ ሰውነቱ ታውኮበት፡
“ቀድሞ፡ ሌሎቹ ወንድሞቹ ኹሉ ታድለው፡ የልጅሽን ትንሣኤ ሲያዩ፡ እኔ ብቻ ሳላይ
ቀረሁ፤ አኹን ደግሞ፡ እነርሱ፡ ኹላቸው፡ ይኸው፡ ያንቺን ትንሣኤ ቀድመው ሲያዩ፡ እኔ ብቻ
ሳላይ ቀረሁ?” ብሎ ማዘኑን ገለጸላት።

እመቤታችንም፡ “አይዘህ! አትዘን፤ እኒያ ወንድሞችህ፡ ኹላቸውም፡
ትንሣኤዬንም፥ ዕርገቴንም አላዩም፤ አንተ ግን፡ ታድለሃል፤ ኹለቱንም አይተሃልና።
አኹንም፡ ኹደህ፡ 'ተነሣች! ዐረገች!' ብለህ ንገራቸው!” ብላ፡ ተገንዛበት የነበረውን ሰበን
(ሸማ) ሰጥታ፡ ሰደደችው።

ቶማስ፡ ከቦታው ደርሶ፡ በሱባኤና በጉባኤ የሰነበቱትን ሐዋርያትን
ሲገናኛቸው፡ “እኔ! የእመቤታችን ነገር፡ እንደምን ኾነ?” ብሎ ጠየቃቸው።

እነርሱም፡ “ሥጋዋን ተቀብለንና አግኝተን ቀበርናት!” አሉት።

“መቼ?” አላቸው።

“በነሐሴ መባቻ፡ ሱባኤ ገብተን፡ በ፲፬ኛው ቀን!” አሉት።

እርሱም፡ በመገረም፡ “ሞት በጥር፥ በነሐሴ መቃብር! እኔ ተወ! ይህ ነገር፡
አይመስለኝም!” አላቸው።

ሊቀ ሐዋርያት ጴጥሮስም፡ “አንተ እንጂ፡ ልማድህ ነው! አንተ ብቻ
ተጠራጥሪህ አትቀርም፤ አንተ እየተጠራጠርህ፡ ሰውን ኹሉ፡ ስታጠራጥር ትኖራለህ፤
አኹንም፡ እውነቱን ልታውቅ ከወደድህ፡ ና እይ!” አለው።

ቶማስም፡ የያዘውን ያውቃልና፡ ጸጥ ብሎ ይሰማቸዋል።

ከዚህ በኋላ፡ ቅዱስ ጴጥሮስ፡ ተቆጥቶ ኼዶ፡ መቃብሩን ቢከፍተው፡ አጣት፤ እርሱም፥ አብረውት የነበሩት፡ የቀሩት ሓዋርያትም ደንግጠው በያሉበት ቆሙ።

በዚህ ጊዜ፡ ቶማስ፡ “አታምኑኝም!” ብዬ ነው እንጂ፡ እመቤታችንስ፡ ደስ ይበላችሁ! ተነሥታለች! ዐርጋለች!” አላቸው። ከእርሷ ያገኘውን፡ የተገነዘችበትንም ሰበን ሰጣቸው። ሓዋርያትም፡ ያን በማየታቸው፡ ደስ ብሏቸው፡ ለበረከት ተካፈሉት።

ይህ በኾነ፡ ልክ፡ በዓመቱ፡ የቀሩት ሓዋርያት፡ “ቶማስ፡ ትንሣኤሽን፥ ዕርገትሽንም አይቶ፡ እኛ ሳናይ፡ እንዴት እንቀራለን? አቤቱ፡ እኛንም፡ ለዚህ ዕድል አብቅተህ፡ አሳየን!” ብለው፡ ወደፈጣሪያቸው የሚቀርብ፡ ኹለተኛ የሱባኤ ጸምንና ጸሎትን፡ ነሐሴ ፩ ቀን፡ በአንድነት ጀመሩ።

ነሐሴ ፲፬ ቀን፡ ኹለት ሱባኤን ጨርሰው፡ በሦስተኛው ዕለት፡ ነሐሴ ፲፮ ቀን፡ ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ፡ በጽርሓ አርያም፡ ማለትም፡ በመንግሥተ ሰማይ፡ ራሱን፡ ሠራዒ (ዋና) ቁስ፥ ቅድስት እናቱን፡ እመቤታችን ድንግል ማርያምን፡ መንበር፥ ቅዱስ ጴጥሮስን፡ ንፍቅ (ረዳት) ካህን፥ ቅዱስ እስጢፋኖስን፡ ሠራዒ ዲያቆን አድርጎ፡ ቀድሶና ቆርቦ፥ እርሷንም፥ እነርሱንም፡ አቀራባቢቸዋል።

ኪዳነ ምሕረት።

እግዚአብሔር ወልድ፡ “ኢየሱስ ክርስቶስ” ተብሎ፡ ከቅድስት ድንግል ማርያም በመወለዱ፡ የተገኘው ዘለዓለማዊ የምሕረት ቃል ኪዳን፡ “ኪዳነ ምሕረት” ይባላል። የዓመቱም በዓል፡ የካቲት ፲፮ ቀን ይውላል።

የመጀመሪያዎቹ አዳምና ሔዋን፡ የፈጣሪያቸውን ፈቃድ መተላለፋቸው፡ በየራሳቸውና የእነርሱን ፈለግ በተከተሉ ልጆቻቸው ላይ፡ የዲያብሎስን ገዢነት፥ የኃጢአትን ቀንበርና የሞትን ፍዳ አመጣባቸው።

በየዘመናቱ፡ ለደጋጎች ልጆቻቸው የተሰጡት፡ አምላካውያት ቃል ኪዳናትና የጅሸጅጅ ዓመታት ንስሐቸው ግን፡ እግዚአብሔር ወልድን፡ ከሰማየ ሰማያት ልዕልናው፡ ወደምድር አውርዶ፡ ሰው ለመኾን አበቃው፤ መለኮታዊውም ፈቃድ፡ የመጨረሻዎቹ አዳምና ሔዋን በኾኑት፡ በኢየሱስ ክርስቶስና በድንግል ማርያም ስለተፈጸመ፡ ይህ፡ ፍቅርና ርኅራኄ፡ የሰው ልጆች፡ የእግዚአብሔር ልጆች የኾኑበትን፡ የመጨረሻውን ክብር አቀዳጃቸው፤ የኃጢአትን ሥርየትና የትንሣኤን ሕይወትም አስገኘላቸው።

ይህ፡ የልጅነት ጸጋ፥ ይህ፡ የሥርየት ነጻነት፥ ይህ፡ የትንሣኤ ክብር፡ ለዘለዓለም ጸንቶ ይኖር ዘንድ፡ በመለኮታዊ የምሕረት ቃል ኪዳን፡ ለአንዴና ለመቼውም ጊዜ ታተመ!

ማኅተሙም፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ ከድንግል ማርያም፡ ከሥጋዋ፡ ሥጋን፥ ከነፍሷም፡ ነፍስን ነሥቶ፡ የተዋሐደውና በመስቀል ላይ የሠዋው፥ ዛሬም፡ እኛ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በንስሐ ነጽተን፡ ከቅዳሴ ጸሎት በኋላ የምንቀበለው፡ ቅዱስ ሥጋውና ክቡር ደሙ ነው።

በእርሱ፡ በልጁ፡ በኢየሱስ ክርስቶስ መለኮተኝነትና በእርሷ፡ በእናቱ፡ በድንግል ማርያም ሰውነት የተዋሕዶ ምሥጢር፡ ለፍጥረቱ ኹሉ፡ በተለይም፡ ለሰው ዘር፡ የተገኘው፡ ይህ ኹሉ ጸጋና በረከት፡ “ኪዳነ ምሕረት” ተብሎ፡ በያመቱ፡ በየካቲት ፲፮ ቀን፡ በኪዳናውያንና በኪዳናውያት የኢትዮጵያ ልጆች ዘንድ፡ በጥልቅ መንፈሳዊ ተመስጦ ይከበራል።

+ + +